

ді забігати вперед думками. Адже ми мусимо встоюватись за такі речі, про котрі вже й не думають перечитись люде інших освічених країв. У нас нові думки доторкують ще з верха лише голов і не оден, деклямуючи з патосом чудові стрічки Шевченка про мучениць-покрыток, втішаючись його пишними картинами вольної любови, з захватом дивлячись на безталанну даму камелійову, з цинізмом мимовільним погляне, коли не вискажесь про дівчину, що пішла за могучим, святим голосом горячого серця.

Се може видасть ся комусь неконсеквентним; алеж нема річий, феноменів відділених від себе і строго відзначених; усе пливе, змінюєсь і переливаєсь, в неугомоннім потоці життя і серед течій суспільної думки одні мішають ся з другими; одні змагання, одні ідеї, се відблеск зростаючих і вже деким відчутих потреб; інші не що, як тільки форми, останки фаз життя пережитих, засуджених на погибель. Але сі останки силою інерції остають ще в нервах людських, звільна уступаючи місця новим переконанням.

І думки еманципаційні мусять подибати перешкоди в тім філістерським, здоровім розумі, котрий є кристалізацією досвіду минушого життя. Однак усі вони розпадуть ся під напором самого життя дальшого, так як і найкрасші дум-